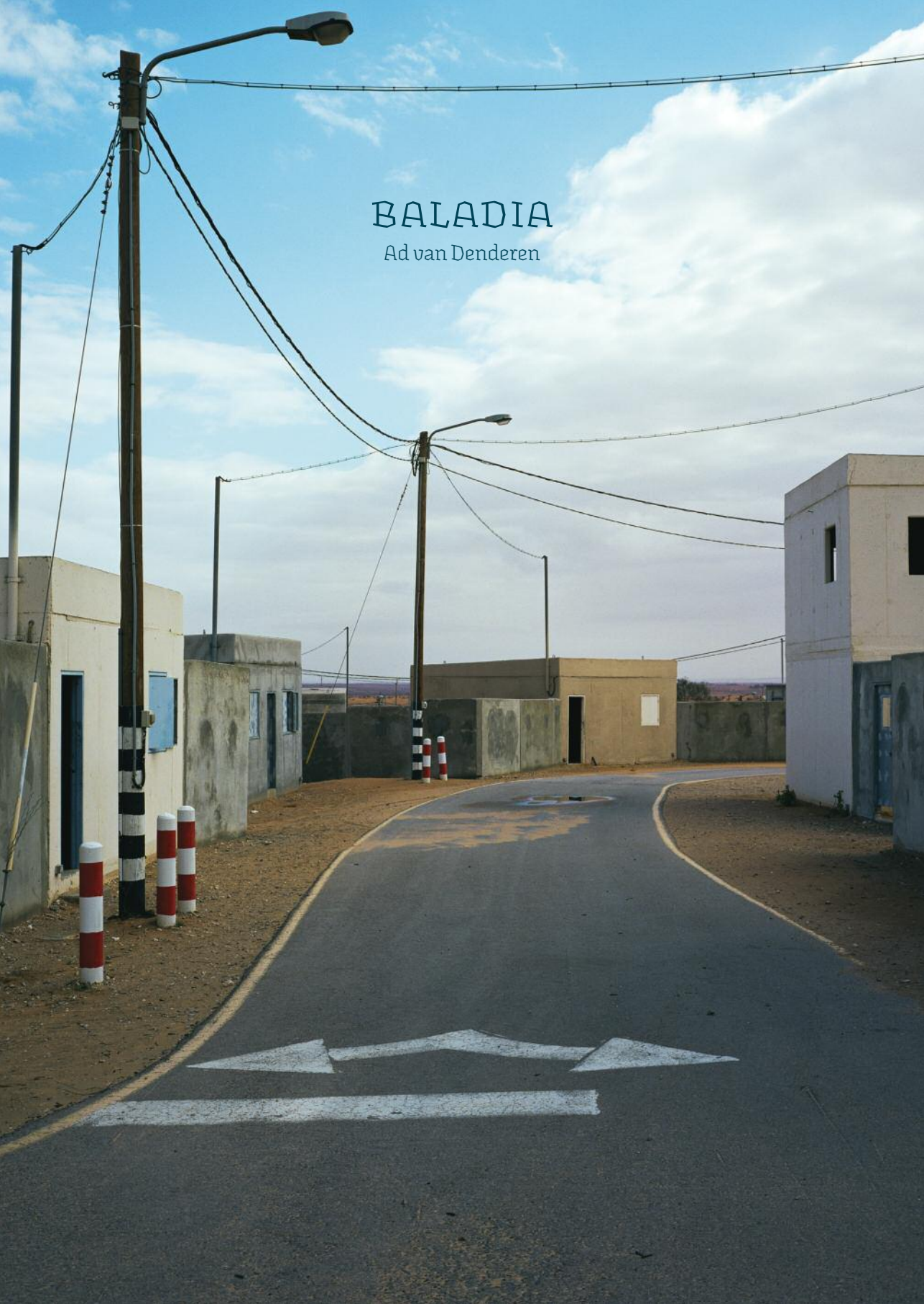

BALADIA

Ad van Denderen

Na de zoveelste Palestijnse zelfmoordaanslag trekt het Israëlische leger in maart 2002 de West Bank binnen. Operatie 'Defensive Shield', de grootste militaire operatie op de West Bank sinds de zesdaagse oorlog van 1967 is begonnen.

Voor de inname van de Palestijnse stad Nablus schakelt luitenant kolonel Amir Baram commandant van het 890e bataljon, een Israëlische vastgoed-ontwikkelaar in. Dezelfde dag worden er een aantal steenboren afgeleverd. Op een wooncomplex in aanbouw wordt er door het bataljon 's nachts proef gedraaid in het boren van ingangen, ramen en liftschachten. De volgende dagen begint de belegering; eerst wordt Balata, het vluchtelingenkamp dat tegen Nablus is aangebouwd, veroverd en daarna trekt het bataljon Nablus zelf binnen. Op zoek naar Palestijnse strijders en zelfmoordterroristen, schiet en boort het bataljon zich door complete huizenblokken heen, een gangenstelsel achterlatend. Na zeventien dagen is Nablus veroverd en zijn er aan Palestijnse zijde 74 strijders gedood, 155 burgers gewond en 480 gevangen genomen. Aan Israëlische zijde vielen twee doden en raakte er negentien militairen gewond.

De aanval op Nablus wordt nu beschouwd als een schoolvoorbeeld van succesvolle oorlogsvoering in stedelijke gebieden en is verplichte oefenstof geworden in Baladia Stad, het National Urban Training Center (NUTC) van het Israëlische leger.

Van een afstand ziet deze speciaal gebouwde 'Arabische' stad in de Negev woestijn eruit als een slapende woestijnstad, vijftien kilometer ten oosten van Rafah aan de grens van Egypte en Gaza. De realiteit is dat er in deze stad geen Arabieren wonen. Baladia Stad is ontworpen door ingenieurs van het Israëlische leger, in samenspraak met de Amerikanen die het project met 45 miljoen dollar financierden. Het is een modelstad van 11,9 vierkante km bestaande uit 1100 basismodules die kunnen worden omgevormd voor speciale missies. Brigade generaal Uzi Moskovich destijds commandant van de NUTC zei: 'Geef me een maand en zeventig tot tachtig tractoren en ik creëer er de heuvels en omgeving van een Libanees dorp. Het is een waardevol kennis-centrum dat wij delen met onze Amerikaanse vrienden, die er regelmatig komen trainen.' Volgens de Israeli Defence Force (IDF) zijn de structuren van de stad beïnvloed door diverse Arabische steden maar lijkt het toch het meest op Ramallah op de West Bank.

Het in 2007 opgeleverde NUTC wordt o.a. gebruikt vooraanvallen op Gaza,

West-Bank, Libanon en Syrië. Het bestaat uit 472 gebouwen, 1200 deuren, 2500 ramen en liftschachten. Er ligt 6,5 km aan verharde en onverharde straat, en wat een argeloze bezoeker niet ziet: er is een compleet ondergronds tunnelsysteem. Er zijn moskeeën, er is een ziekenhuis, bejaardenhuis, bank, school, begraafplaats annex voetbalveld en een kasba. Er is zelfs een politiebureau en een vluchtelingenkamp. En overal zie je manshoge gaten in de muren en tussenmuren van de huizen die in betonnen gietvormen zijn aangebracht. Verkoelde auto's en verbrande banden zorgen voor een zo realistisch mogelijk beeld. Verklede Arabisch studerende Israëliërs spelen er tijdens de training voor Arabier. Elke beweging wordt geregistreerd; Baladia hangt vol camera's en sensoren, er is een draadverbinding met de troepen en alles wordt achteraf beoordeeld.

Ik loop de moskee in en ga de trap op richting minaret. Het wordt donker, op de tast vind ik mijn weg verder omhoog, aan het eind van de trap schijnt diffuus licht door de kieren van een metalen deur, piepend en krakend open ik de deur. Ik sta hoog boven Baladia in de minaret van de Yasser Arafat moskee. Beneden op het centrale plein staan nu de militaire oefening is afgelopen de SUV's stationair te draaien. In het westen tekenen de contouren van Gaza zich af.

Following the umpteenth Palestine suicide attack, the Israeli army moved into the West Bank in March 2002. Operation 'Defensive Shield', the largest military move on the West Bank since the Six-Day War of 1967, had begun.

For the seizure of the Palestinian city Nablus, Lieutenant colonel Amir Baram, the commander of the 890th battalion, engages a real estate developer. That same day, a number of stone drills are delivered. On a housing complex under construction, that night the battalion does a trial run in drilling entrances, windows and elevator shafts. Next day, the siege begins; Balata, the refugee camp built up against Nablus, is taken first, and after that, the battalion marches into Nablus itself. In search of Palestinian militants and suicide terrorists, the battalion shoots and drills through complete housing blocks, leaving behind a network of corridors. Seventeen days later, Nablus is taken and 74 militants have been killed, 155 civilians injured and 480 captured on the Palestinian side. On the Israeli side, 2 soldiers have been killed and 19 injured.

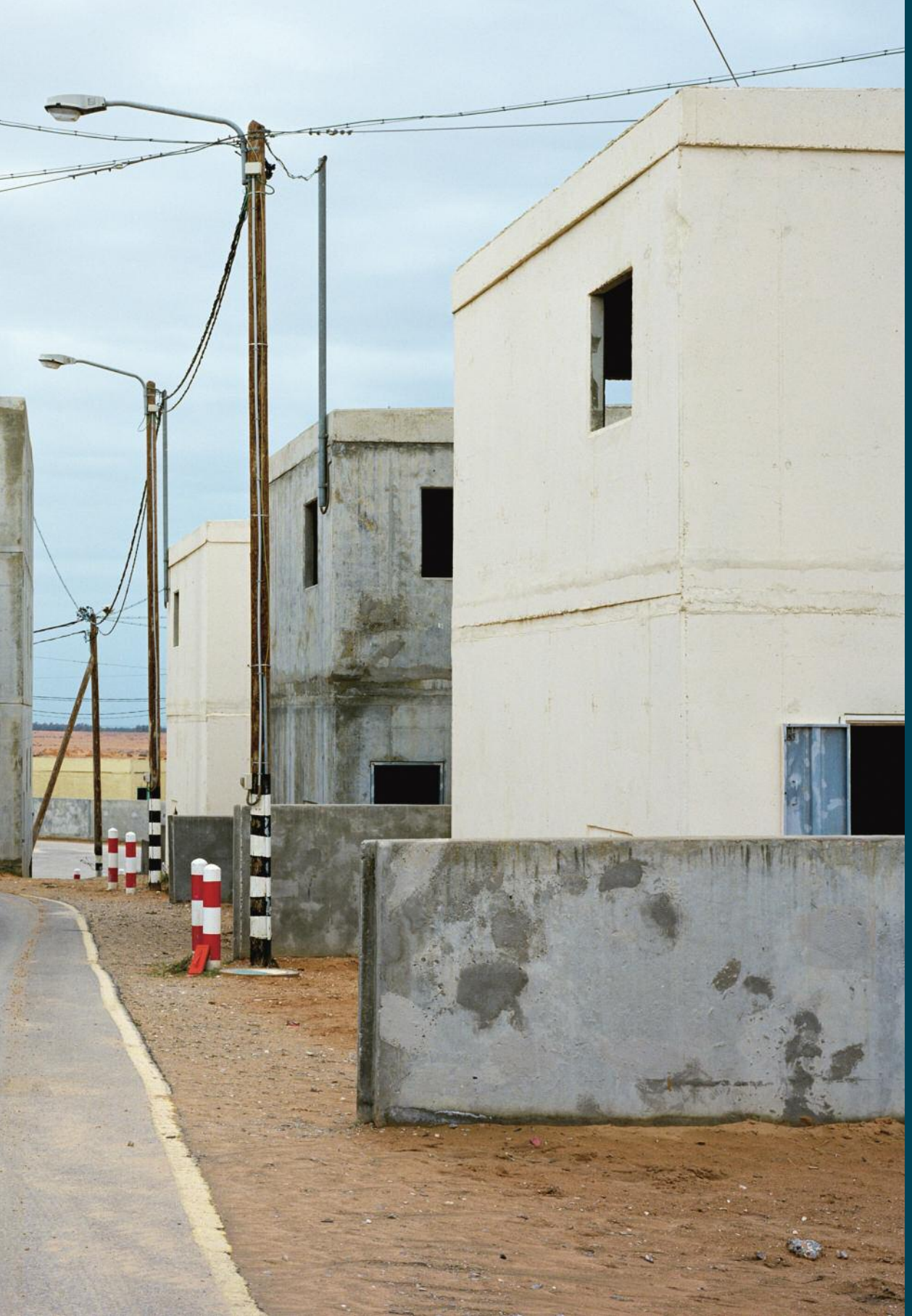
Today, the attack on Nablus is considered as a textbook example of successful warfare in urban areas and has become compulsive exercise material in Baladia City, the National Urban Training Center (NUTC) of the Israeli army.

From a distance, this purpose-built 'Arabian' city in the Negev desert looks like a sleeping desert city, fifteen kilometres east of Rafah near the Gaza-Egyptian border. In actual fact, there are no Arabs in this city. Engineers of the Israeli army have designed Baladia City, in cooperation with the Americans, who have provided 45 million dollars to finance this project.

It is a model city of 11.9 square kilometres consisting of 1,100 basic modules that can be reconfigured for special missions. Brigadier general Uzi Moskovich, at the time commander of the NUTC, said: 'Give me seventy or eighty tractors for a month, and I'll recreate the hills and topography of a Lebanese village. It's a valuable centre of information which we share with our American friends who frequently come over to do training.' According to the Israeli Defence Force (IDF), the structures of the city have been influenced by various Arab cities, but it comes closest to Ramallah on the West Bank.

The NUTC, which was delivered in 2007, is used for attacks on for instance Gaza, West Bank, Lebanon and Syria. It features 472 structures, 1200 doorways, 2500 windows and multiple elevator shafts. There are 6.5 kilometres

of paved streets and semi-paved streets, and, invisible to the unsuspecting visitor, a complete underground tunnel system. There are mosques, there is a hospital, home for the elderly, bank, school, cemetery annex football pitch and a kasbah. There's even a police station and a fugitive camp. And everywhere you can see man-sized holes in the walls and dividing walls of the houses, which have been constructed in concrete moulds. For added realism, there are charred automobiles and burned tyres everywhere. Dressed-up Israelis, studying Arab, play-act as Arabs during the training. Every move is registered; Baladia is crowded with cameras and sensors, there is a wire connection with the troops and everything is evaluated afterwards.

I enter the mosque and go up the stairs in the direction of the minaret. It becomes dark, groping I find my way upwards, at the end of the stairway some diffuse light seeps through the chinks of a metal door, creaking and shrieking the door opens under my hands. I'm standing high above Baladia in the minaret of the Yasser Arafat mosque. Below on the central square, the SUVs are idling now that the military training is finished. In the west, the contours of Gaza become apparent.

Begin 1993 ontmoette ik in het stuk niemandsland tussen Israël en Libanon Hamat Hassanat, een zwarte Palestijn van middelbare leeftijd. Hij en nog vierhonderdveertien andere Hamas-leden waren een paar maanden eerder, na een reeks terreuraanslagen in Israël, van hun bed gelicht, naar dat stuk niemandsland tussen Israël en Libanon gebracht en in een kamp gezet. De meeste keerden een jaar later terug. Hamat Hassanat nodigde mij uit om langs te komen als hij weer thuis was in Gaza.

Een jaar later, de parkeerplaats bij de grensovergang Eres tussen Israël en Gaza. Het is nog vroeg in de ochtend als ik uit een taxi stap en de laatste meters loop naar de grens. Een Israëlische soldaat kijkt toe vanachter een betonnen muur. Ik schuif mijn paspoort onder het gepantserde glas door, mijn naam wordt ingetikt, zonder verder een woord te wisselen wordt het teruggeschoven. Het is koud, halverwege de twee grensposten staan honderden Palestijnse arbeiders achter prikkeldraad te verkleumen, wachtend op een teken dat ook voor hen de grens open gaat om te gaan werken in Israël. Na controle bij de Palestijnse grensovergang bel ik Hamat Hassanat, we spreken af bij de Israëlische legerbasis in het Nuseirat Camp. Ik neem een taxi, onderweg passeren we een colonne legervoertuigen op weg naar Israël, we worden gedwongen in de berm te wachten tot de colonne is gepasseerd. Bij de legerbasis aangekomen, blijkt daar een totale chaos te heersen: het Israëlische leger heeft zich teruggetrokken. Tientallen Palestijnen hangen in de wachttorens, het volk overloopt/overstroomt de basis en is na al die jaren nieuwsgierig naar wat er achter de muren te zien is. Vanaf het dak wordt er door El Fatah-soldaten in de lucht geschoten, fotografen schieten toe om het beeld vast te leggen.

Midden in het tumult zie ik een man op mij afkomen, met uitgestrekte armen. Het is Hamat Hassanat, we omhelzen elkaar, handen schudden is er niet bij. In zijn auto verlaten we de basis en rijden het kamp in. Bij een van de vele ommuurde huizen stoppen we, na een druk op de claxon gaan de ijzeren deuren piepend open. Voor ons een groot huis op betonnen palen. In Hamats kamer, op de eerste verdieping, hangt boven een bureau een foto van het huis waarin hij vroeger met zijn ouders woonde, in het Israëlische Be'er Sheva. In 1948 werd de familie Hassanat naar Gaza gedeporteerd. We gaan buiten thee drinken op twee witte plastic stoeltjes, tussen de betonnen palen onder het huis, de enige schaduwrijke plek. We horen een brommer aankomen. Er wordt geklopt, langzaam gaan de deu-

ren open. Een man met baard en djellaba rijdt pruttelend het erf op. Het is donderdag, de imam van de Hamas moskee komt met Hamat de vrijdagmiddagpreek doornemen.

Ik laat de twee achter en ga terug naar de voormalige Israëlische legerbasis, de euforie is er nog steeds groot. Op de terugweg breng ik een bezoek aan de moskee. In een grote ommuurde zandbak liggen enkele kinderen te slapen, andere lezen lopend de koran. Op de muren staan afbeeldingen van martelaren die zich zelf in Israël hebben opgeblazen. Het begint te schemeren als ik bij Hamat terugkom, de imam is vertrokken. We lopen naar de kamer waar de foto van het ouderlijk huis hangt, er zijn twee matrassen met opgevouwen dekens op de grond gelegd. Net als Hamat de kamer verlaat om zich te wassen voor het gebed, wordt er op de deur geklopt. Langzaam gaat de deur op een kier, ik zie een vrouwenarm. De arm reikt een schaal met eten aan. Meer krijg ik van Hamats vrouw niet te zien. Drie maal per dag zal de arm met eten de komende drie dagen verschijnen. Het eten is heerlijk, maar de nachten niet. Hamat slaapt naast mij op het andere matras. Zodra hij gaat liggen, klinkt er een hartverscheurend gesnurk. Ik doe drie dagen lang geen oog dicht.

De derde nacht klinken twee doffe dreunen, een flits en dan stilte, minuten lang. Daarna geschreeuw, sirenes, zwaailichten en chaos. Een Israëlische Apache-helikopter heeft een raket afgeschoten op het huis van de burens. De volgende dag komen de delegaties van Hamas, Jihad Islamia en El Fatah een voor een op de plek des onheil. Ze schudden handen en lopen over het puin van het kapot geschoten huis. Ik pak mijn koffer in en vertrek naar een hotel.

Early 1993, in that piece of no-man's-land between Israel and Lebanon, I met Hamat Hassanat, a black middle-aged Palestinian. After a series of terrorist attacks in Israel, he and another four hundred and fourteen Hamas members had been hauled from their beds and transported to this piece of no-man's-land between Israel and Lebanon and put in a camp. Most of them went back home one year later. Hamat Hassanat invited me to visit him, as soon as he had returned to Gaza.

One year later, at the parking lot near the Eres border-crossing between Israel and Gaza. It is still early in the morning when I get out of the cab and walk the last meters to the border. An Israeli soldier observes me from behind a concrete wall. I slide my passport underneath the armoured glass opening, my name is typed in, and without a single word it is slid back to me. It is cold. Halfway between the two crossing-points, behind barbed wire, hundreds of Palestinian workers are becoming numb from the cold, waiting for a sign that the border will open for them too, to get to their work in Israel. After the check at the Palestinian border-crossing, I call Hamat Hassanat and we agree to meet at the Israeli army base in the Nuseirat Camp. I take a cab. On our way we pass a column of army vehicles heading towards Israel, and we are forced to wait in the verge until the column has passed by. When we arrive at the army base, it appears to be in total chaos: the Israeli army has withdrawn. Dozens of Palestinians are hanging out in the watchtowers; people flock onto the base and, after all these years, are curious about what there is to see behind these walls. From the roof, El Fatah soldiers are shooting in the air, photographers rush forward to capture the image.

In the midst of this tumult, I see a man coming towards me, with outstretched arms. It's Hamat Hassanat, we embrace each other, shaking hands is out of the question. We leave the base in his car and drive into the camp. We stop at one of the many walled houses; after he sounds his horn, the iron doors creak open. Before us: a big house on concrete piles. In Hamat's room, on the first floor, there is a picture, above his desk of the house he used to live in with his parents, in the Israeli Beersheba. In 1948, the Hassanat family was deported to Gaza. We go outside to drink tea, sitting on two white plastic chairs, between the concrete piles under the house: the only shady place. We hear a motorbike arriving. Someone knocks and the doors slowly open. A bearded man wearing a djellaba cautiously drives into the yard. It

is Thursday; the imam from the Hamas Mosque has come to Hamat to discuss the Friday afternoon sermon.

I leave them alone and go back to the former Israeli army base, where the euphoria is still great. On my way back, I visit the mosque. In a large walled sandbox, there are several children lying sleeping, others are reading the Koran while walking round. There are pictures on the walls of martyrs who have blown themselves up in Israel. It is getting dark when I get back to Hamat, the imam has left. We walk to the room where the picture of his parental home is hanging; two mattresses with folded up blankets have been put on the floor. Just as Hamat is leaving the room to wash before prayers, someone knocks on the door. Slowly the door is set ajar and I see the arm of a woman. That arm hands over a dish of food. It's all that I will ever see of Hamat's wife. Three times a day, for the coming three days, that arm carrying food will appear. The food is great, but the nights are not. Hamat sleeps right next to me on the other mattress. As soon as he lies down, a heartrending snoring starts. For three days, I do not get a wink of sleep.

The third night two dull rumbles could be heard, then a flash and silence, for minutes. After that: shouting, sirens, flashing lights and chaos. An Israeli Apache helicopter has launched a missile on the house of the neighbours. The next day, delegations from Hamas, Jihad Islamia and El Fatah, one after another come to visit the scene of the calamity. They shake hands and walk over the ruins of the blasted house. I pack my bags and leave for a hotel.

Ibrahim, een Palestijn van Petra autoverhuur, komt hotel National in Jeruzalem binnen lopen. Het is april 1994, de eerste intifada is net afgelopen. We drinken thee in de lounge van het hotel, de zaken gaan nog steeds slecht. Stenen gooien is niet goed voor de business zegt hij, de toeristen blijven weg. Na de thee lopen we naar buiten, in de lege straat staat de auto, een rode gehuurde Toyota Corolla beplakt met Arabische en Israëlische teksten en met een kentekenplaat uit Jeruzalem: handig voor Israëlische en Palestijnse gebieden. Ibrahim geeft mij zijn visitekaartje. 'Bij problemen altijd bellen, dag en nacht' en loopt de straat uit. Ik verwijder de Arabische en Israëlische teksten en bel mijn informant Yigal, een joodse kolonist.

Na het ontbijt de volgende dag stap ik in de auto en rij Jeruzalem uit, richting het zuiden over de gemeenschappelijke weg voor Israëliërs en Palestijnen. Na het checkpoint bij Bethlehem passeer ik aan mijn linkerkant het Palestijnse vluchtelingenkamp Dheisheh, metershoge hekken moeten voorkomen dat Israëlische automobilisten worden bekogeld door stenen gooiende Palestijnen. Dan rij ik de heuvels in op weg naar het settlement Kiryat Arba op de West Bank. Bij de kruising na het checkpoint aan de rand van Hebron regelen kolonisten het verkeer, Israëlische kentekenplaten linksaf, Palestijnse kentekenplaten rechtdoor. Ik sta linksaf voorgesorteerd in de rij en volg de auto's naar een braakliggend parkeerterrein op het settlement. Kolonisten zijn vandaag massaal naar Kiryat Arba gekomen om te demonstreren tegen de regering Rabin wegens de sluiting van het graf van de aartsvaders in Hebron. Het graf is afgesloten nadat de kolonist Baruch Goldstein op 25 februari 1994 in de naast gelegen moskee negenentwintig Palestijnen doodschoot en er honderdvijfentwintig verwondde. Via een pad aan het parkeerterrein lopen we naar het demonstratie terrein, een paar duizend Israëliërs met ushi en M16 losjes over de schouder luisteren naar toespraken, er wordt gebeden, gezongen en gediscussieerd. Kolonisten, afkomstig uit Brooklyn, Amerika lopen met de afbeelding van hun verboden extremistische rabbijn Kahane rond, een beginnend vechtpartijtje wordt in de kiem gesmoord. Tussen de menigte loopt een man met een sandwichbord met daarop de tekst: 'Judea nie mehr Judenrein'. Kinderen vlechten bloemenkransen van madeliefjes. In de namiddag gaat iedereen weer huiswaarts. Bij het parkeerterrein loopt een man zijn voormalige geëmigreerde buurman uit Dagestan in de Kaukasus tegen het lijf. De twee mannen met een borstkas vol onderscheidingen uit een vervlogen tijdperk dansen tussen de auto's door.

Bij mijn auto aangekomen is zowel mijn rechter voor- als mijn achterband leeg, ik loop om de auto en constateer dat alle banden met een behoorlijk formaat mes zijn lek gestoken. Op de vraag of iemand mij kan helpen krijg ik geen antwoord, ik vraag of er een garage is, geen antwoord. Of ik misschien even mag bellen, geen antwoord. De avond valt, ik loop naar de snackbar aan de ingang van het settlement en bel Petra autoverhuur in Jeruzalem. 'Hallo', Ibrahim ik heb een probleem, ik sta met vier lekke banden, 'Ik kom, waar sta je?' In Kiryat Arba. Stilte, 'ik hou van het leven, over twee uur sta ik met vier banden bij het benzinestation aan de rand van Jeruzalem'. Ik loop terug naar het inmiddels verlaten parkeerterrein, stap de auto in, en rij naar de ingang van Kiryat Arba, het gesloten hekwerk schuift langzaam open en rij de duisternis in. Ik ruik stank van verbrand rubber, na enkele kilometers wordt het staal op asfalt. Als een tank ploegt de auto door de nacht, een zee van vonken achterlatend. Na twee uur zie ik het verlichtte benzinestation met Ibrahim aan de rand van Jeruzalem.

AD VAN DENDEREN, MEI 2012

THIRTY-ONE KILOMETERS OF ASPHALT

Ibrahim, a Palestine working at Petra Car Rental, walks into hotel National in Jerusalem. It is April 1994 and the first intifada has just finished. We have some tea in the hotel lounge; business is still not doing well. He says: throwing stones is no good for business, the tourists stay away. After the tea, we go outside. The car is parked in the empty street: a red rented Toyota Corolla, covered with Arab and Israeli texts and with a Jerusalem number plate: practical for both Israeli and Palestinian areas. Ibrahim gives me his visiting card. 'In case of problems, be sure to call me, night or day' and he walks down the street. I remove the Arab and Israeli texts and call my informant Yigal, a Jewish colonist.

Next day, after breakfast, I get into the car and drive out of Jerusalem, southwards over the communal road for Israelis and Palestinians. After the checkpoint at Bethlehem, on my left side I pass the Palestinian refugee camp Dheisheh; metres high fences have to prevent Israeli car drivers from being pelted by stones thrown by Palestinians. Then I drive into the hills, on my way to the Kiryat Arba settlement on the West Bank. After the checkpoint, at the crossroads near Hebron, colonists control the traffic: Israeli number plates to the left, Palestinian number plates straight on. I am in a row in the left-hand lane and follow the cars to a fallow parking lot on the settlement. Today, colonists have come to Kiryat Arba in large numbers to demonstrate against the Rabin government, which had closed the Cave of the Patriarchs in Hebron. The Cave had been fenced off after the colonist Baruch Goldstein had shot twenty-nine and wounded hundred and twenty-five Palestinians in the adjacent mosque on 25 February 1994. Following a path next to the parking lot, we walk to the demonstration area. A few thousand Israelis, casually carrying ushis and M16's over their shoulders, listen to speeches; people pray, sing and have discussions. Colonists coming from Brooklyn, America, walk around with pictures of their forbidden extremist rabbi Kahane; an incipient little fight is nipped in the bud. A man is walking around in the crowd carrying a sandwich board saying: 'Judea nie mehr Judenrein'. Children are weaving daisy garlands. In the late afternoon, everyone goes home. At the parking lot, a man bumps into his former emigrated neighbour from Dagestan in the Caucasus. The two men, with their breasts full of honours from days long gone, dance towards each other between the cars.

When arriving at my car, both my right and left tyre appear to be empty, I walk around the car and observe that all the tyres have been punctured with quite a big knife. When I ask if someone could help me, there's no answer; I ask if there's a garage, no answer; whether I can please make a phone call, no answer. Night is falling and I walk to the snack bar at the entrance of the settlement and call Petra Car Rental in Jerusalem. 'Hallo Ibrahim, I have a problem, I'm stuck with four flat tyres.' 'I'll get to you, where are you?' 'In Kiryat Arba.' Silence. 'I love life, in two hours I will be at the gas station on the outskirts of Jerusalem with four tyres.' I walk back to the by now deserted parking lot, get into the car and drive to the entrance of Kiryat Arba. The locked fencing slowly slides open and I drive into the darkness. I smell the stench of burning rubber and after a few kilometres steel hits the asphalt. The car ploughs through the night like a tank, leaving behind a sea of sparks. Two hours later I can see the lit-up gas station on the outskirts of Jerusalem, with Ibrahim.

AD VAN DENDEREN, MAY 2012

This publication appears on the occasion of the exhibition:

AD VAN DENDEREN – BALADIA

01.06.2012 – 30.06.2012

Photos + text: Ad van Denderen

- 1 Baladia City, Israel, 2012
- 2 Baladia City, Israel, 2012
- 3 Photo studio, Khan Younis, Gaza, 2003
- 4 Jenin, West Bank, 2002
- 5 Baladia City, Israel, 2012

Het werk van Ad van Denderen (Zeist, 1943) is te zien is geweest in verschillende musea (o.a. in Museo Nacional de Belles Artes in Santiago de Chili, Nederlands Fotomuseum, FOAM, het Tropeninstituut, Stedelijk Museum Amsterdam, Fotomuseum Winterthur en het Bellevue Art Museum in Seattle). Als erkenning voor zijn verdiensten op het gebied van de fotojournalistiek ontving Van Denderen in 2008 de prestigieuze oeuvreprijs van het Fonds voor Beeldende Kunsten, Vormgeving en Bouwkunst en in 2001 de Visa d'Or prijs in Perpignan, Frankrijk.

Work by Ad van Denderen (Zeist, the Netherlands, 1943) has been exhibited in various museums (amongst others in the Dutch Photo Museum, FOAM Amsterdam, the Royal Tropical Institute, Stedelijk Museum Amsterdam, Photo Museum Winterthur and the Bellevue Art Museum in Seattle). In recognition of his achievements in the field of photo journalism, in 2008 Van Denderen received the prestigious oeuvre award of the Dutch Foundation for Visual Arts, Design and Architecture and in 2001 the Visa d'Or award in Perpignan, France.

Translation: Tiny Mulder

Printer: Oranje Van Loon, Den Haag

Thanks: Gemeente Den Haag, Mondriaan Foundation

Published by: West

Edition: 1000

ISBN: 978-90-79917-28-0

West

Groenewegje 136

2515 LR Den Haag

the Netherlands

+31 (0)70 392 53 59

www.west-den Haag.nl

info@west-den Haag.nl

